

LÁSKE NA MENE NEZÁLEŽÍ

HRIEŠNE

BOHATÝ

MEGHAN

MARCH

IKAR

HRIEŠNE

BOHATÝ

MEGHAN

MARCH

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Meghan March
RICHER THAN SIN

Copyright © 2018. Richer Than Sin by Meghan March.

Translation © 2021 by Andrea Vargovčíková

Cover design © 2021 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7573-7

PROLÓG

LINCOLN

„Námietka!“
Všetky hlavy sa razom otočili ku mne, keď som rozrazil ťažké dvojkrídlové dvere a zastal v nich.

Pohľad sa mi kalil, nepochybne vinou dvoch fliaš škótskej, v ktorej som márne utápal žiaľ, pretože Whitney sa dnes vydávala za iného.

Lebo vzťah Gablovej a Riscoffa je nemožný.

To však neznamená, že sa budem mlčky prizerať, ako si Whitney berie iného.

„Ty idiot. Ako sa opovažuješ?“ Whitney vyzerala v bielom dokonale, ak nepočítam bojovný výraz na jej tvári, s ktorým ku mne napochodovala.

Asi som to prepískol.

„Nemôžeš si ho vziať,“ bľabotal som.

„A kto sa ťa pýtal na názor? Vypadni.“

„On je iba tovar. Môžem si ho kúpiť aj predať,“ táral som ďalej.

Whitnine oči blčali od hnevu. „No a čo. Mňa si však nekúpiš.“

Zozadu ma schmatli dva páry rúk a ťahali k dverám.

„Nerob...“ Zmĺkol som, lebo ma niekto tlačil dolu schodmi von z kostola.

„Ak sa mi ešte raz pozrieš na sestru, vlastnoručne ťa zabijem. A na tvoju zazobanú rodinu seriem.“ Týčil sa nado mnou Asa Gable vo vojenskej uniforme a so zeleným baretom na hlave. Aj pre to oblečenie som nepochyboval, že by poľahky prešiel od slov k činom.

Vedľa neho stál ženích. Muž, ktorý Whitney hnusne oklamal. Nazdával som sa, že si ho nevezme, že brat jej to nedovolí.

Mýlil som sa. Vydal by ju za hocikoho okrem Riscoffa.

Ženích sa zaškľabil, no mlčal, vzápätí sa mi obaja otočili chrbtom a vyšli po schodoch do kostola.

Keby som sa tak nestrieskal, vrátil by som sa a svoj pokus zopakoval.

Možno sa s ňou dnes ožení, ale ja som s Whitney Gablovou neskončil.

Nikdy s ňou neskončím.

LINCOLN

O desať rokov – súčasnosť

"**Ch**lapče, rozhýb sa konečne. Nemôžeš ju donekonečna ťahať. Nemladnem a je najvyšší čas, aby si popracoval na potomkovi. Rod Riscoffovcov musí pokračovať a to čakanie ma už unavuje."

Starý otec mi uštedril ďalšiu nevyžiadajúcu radu. Absolvoval som naše pravidelné ranné stretnutie uňho na terase s výhľadom na roklinu a rieku. Ako na potvoru mi zavibroval mobil na stole.

„O to teraz nejde. Nie je to dôležité.“ Vzal som telefón a strčil si ho do vrecka. Kašľal som na esemesku od ženy, s ktorou som sa posledné mesiace príležitostne stretával. Otvoril som zložku s kopou dokumentov, ktoré mal komodor podpísať. Začneme obchodom. Aj skončíme. Ako vždy. Tak to u Riscoffovcov chodí.

Počíta s tým každá žena, ktorá ma chce. Aj s tým, že stretnutia so starým otcom sú nedotknuteľné. Možno som dedič multimiliardového impéria, no v skutočnosti v ňom pevnou rukou vládne komodor. Bez jeho podpisu sa nezaobíde jediné rozhodnutie. Rozčuľuje ma to? Áno. Mám na výber? Nie, lebo sa musím podvoliť rodin-

nej tradícii. Dedičstvo chránime a zveľaďujeme za každú cenu. Ak je človek dedičom riscoffovského majetku, musí sa s tým zmieriť.

„No dôležité je to, aby si podpísal dokumenty, nech ukončíme rokovania a ešte pred koncom roka zarobíme pár miliónov.“

Potisol som mu ich po stole a zachytil ich, keď sa do nich oprel vietor vanúci od rieky a hrozilo, že ich roznesie po okolí. Kým komodor býval v rodinnej vile, bolo to praktickejšie. Pred dvoma rokmi však obvinil moju mamu z pokusu o otrávenie a presťahoval sa do chatky pri rieke. Odvtedy som musel každý deň absolvovať šesťnásťkilometrovú kalváriu a terigať sa po kľukatých horských cestách bez kvalitného mobilného signálu.

Ktovie, či túto chajdu nekúpil len preto, lebo jeho odveký nepriateľ Magnus Gable si zaobstaral podobnú polorozpadnutú chatrč hneď vedľa a komodor ho chcel mať na očiach.

Nepriateľov si drž pri tele. Pre komodora ako vyznávača machiavelizmu by to veru nebolo nič nezvyčajné.

Stále neviem, čo si myslieť o matkinom údajnom pokuse o jeho otrávenie. Naozaj by mu pomohla na onen svet, aby podiely v spoločnosti konečne zmenili majiteľa? Keby naša rodina fungovala, bez mrknutia oka by som to zamietol. To, že nemôžem, však o nás nevypovedá nič dobré.

Keď sú v hre miliardy dolárov, možno pochybovať o motívoch hocikoho, bez ohľadu na to, či ide o rovnakú krv, meno alebo o oboje.

Komodor prechádzal po stránkach prstom opálenej ruky, viditeľne roztrasenej, no stále schopnej, a čítal každé slovo. Druhou rukou, prevesenou cez bok elektrického invalidného vozíka, neprítomne hladil po hlave Goosa, tmavohnedého retrievera zo zálivu Chesapeake. Tak ako brokovnicu, aj psa mal vždy pri sebe. Odrhol sa od neho iba vtedy, keď komodor skríkol: „Prines!“ Pes sa vtedy vyrútil dolu schodmi k rieke a vrhol sa do vody, aby priniesol komodorovi úlovok.

Teraz brokovnica stála opretá o stoličku vedľa mňa, najmä ako výstraha pre Magnusa Gabla, keby mu ten starec zasa liezol na nervy.

Komodor otočil ďalšiu stranu, starostlivo si ju prečítal a ľavou rukou sa načiahol za perom značky Mont Blanc. Naškriabal svoj podpis a pozrel sa na mňa. Ostrý pohľad hnedých očí nezmäkčili ani pribúdajúce krížiky na chrbte. Pamätám si ho od detstva, keď mi ako štvorročnému povedal, že mojou jedinou prácou bude chrániť a zveľaďovať rodinné dedičstvo.

„Spravil si kus dobrej roboty. Som na teba hrdý, chlapče.“ Strčil papiere do zložky a zaťažil ju riečnym kameňom, aby dokumenty schvaľujúce multimiliónové rozhodnutia neuleteli.

„Vďaka, pane.“ Siahol som po nich.

„Ešte sme neskončili.“

„Treba vari niečo prerokovať, kým ich odnesiem do kancelárie a zarobím kopy peňazí?“

„To si píš.“ Komodor sa oprel v kresle a prekrížil si ruky. Snehobiele vlasy a hustá brada sa mu sotva pohli, hoci sa do nich opieral vietor. „Tá ženská sa vracia domov.“

Ruka nad zložkou mi stuhla. Starec striehol ako jas-
trab na každý môj pohyb, na najmenšiu reakciu.

Machiavelista skrz-naskrz.

„Prosím?“ opýtal som sa opatrne, hoci som mu rozu-
mel každé slovo.

„Počul si. Vracia sa a ja musím vedieť, že si zachováš
chladnú hlavu.“

Nasadil som rokmi vycibrený kamenný výraz. Ďalšia
lekcia od starého otca.

„Kto?“ opýtal som sa čo najnenútenejšie. Chcel som
získať čas, hoci táto informácia mi mozog naplno za-
mestnala. Veľmi dobre som vedel, o kom je reč. Tá *žen-
ská* mohla byť len jedna.

Komodor vystrel ruky a predklonil sa, oprel sa lak-
tami o stôl a preplietol si prsty. „Chlapče, nehraj to na
mňa. Ty dobre vieš, o kom hovorím. Raz a navždy si ju
vyhod' z hlavy. Potom zdvihni rit' a postaraj sa o potom-
ka. Nebudem žiť večne a chcem sa ubezpečiť, že naše
impérium neskončí v Harrisonových posratých rukách.“

Napriek miliardovému bohatstvu komodor Riscoff
klial, akoby vystúpil z lode len nedávno. Dal si záležať
na tom, aby si nikto nevyložil jeho slová nesprávne. Ho-
rúčkovito som hľadal zmysel v tom, čo sa deje. V hlave
mi utkveli iba dve slová.

Vracia sa.

Whitney Gablová... jediná žena, ktorú som kedy
chcel vidieť kráčať k oltáru.

Aj som videl. Ibaže kráčala v ústrety inému mužovi.

Pred desiatimi rokmi vošla do baru a prevrátila mi
život hore nohami...

LINCOLN

Minulosť

Zavolali ma na povel ako prašivého psa. A ja, ako jeden z komodorových retrieverov, ktoré mu poslušne aportovali, som stiahol chvost a pricipital. To však neznamená, že sa mi to páčilo. Ktorý poriadny dvadsaťpäťročný muž si spakuje svojich sedem sli-vák a odmaširuje domov, len čo jeho starý otec luskné prstami?

Správne. *Ľa*. Ako dedič hodný rodinného majetku.

Nemotivovali ma však peniaze. Kdeže. Poslúchol som najmä preto, lebo komodor do mňa od útleho detstva húdol rodinné motto – *chrániť a zveľadovať dedičstvo*. To je poslanie Riscoffovcov. Prevziať opraty rodinného podniku, naplniť truhlice a potom ich odovzdať ďalšej generácii.

Otec rozhodne nežil tak, ako nekompromisný a zásadový komodor pískal. Aspoň také klebety ma zastihli v New Yorku. Očividne sa viac venoval milenkám než kancelárii. Posledná správa hovorila jasne. Komodorov pohár trpezlivosti pretiekol. Nastal čas, aby som sa vrátil do Gable a prevzal otcovu úlohu.

Prišiel som, hoci nerád. Bol som jediný schopný de-
dič, no poriadne ma to štvalo. Aj preto som sa ocitol
v ošumelom bare a civel do pohárika tequily.

Zvládol som čokoľvek, čím ma komodor poveril, no
na návrat do rodného mesta som nebol pripravený. Ani
vo sne. New York mi koloval v žilách. Šplhal som sa po
kariérnom rebríčku vo firme, v ktorej nikto s mojím me-
nom nesedí v luxusnej kancelárii. Osvedčil som sa a mal
som svoju cenu.

Mestečko Gable bolo síce mojím domovom, no ni-
kdy som sa v ňom necítil vo svojej koži. Krčilo sa medzi
jednými z najkrajších hôr, aké som kedy videl, no oby-
vatelia sa delili na dva tábory.

Naša rodina v ňom vládla už celé roky.

Riscoffovci a Gablovci sa nenávideli až za hrob.
Mesto sa rozdelilo zvlášť po poslednom, minulomesač-
nom incidente, keď komodor kúpil na aukcii rodinnú
farmu Gablovcov. Dostala sa do dražby, lebo nezaplatili
dane. Komodor farmu nepotreboval ani nechcel. Jed-
noducho ho tešilo, že môže Gablovcov o ňu pripraviť.

Deň po predaji dom aj veľká stodola ľahli popolom.
Polícii sa nepodarilo vypátrať, či šlo o prejav komodoro-
vej zlomyselnosti alebo ju podpálili sami Gablovci, lebo
nezniesli, že ju vlastní Riscoff.

Ani ja som netušil, odkiaľ vietor fúka, a ani som to
nechcel vedieť. Liezlo mi na nervy iba to, že som sa
v tom meste nikam nepohol bez toho, aby ma ľudia ne-
spoznávali. Polovica z nich ma neznášala. V New Yorku
som si užíval anonymitu, no o tú som prišiel v okami-
hu, ako som vystúpil z nášho prúdového lietadla.

Siahol som po fľaši tequily pred sebou a nalial si do štamperlíka. Tlmený hluk v bare zintenzívnel.

Trvalo mi tri dni, kým som našiel podnik, do ktorého sa môžem utiahnuť a peniť bez toho, aby na mňa zízali. V Mo's všetci zvysoka kašľali na to, kto som. Bol som iba chlap v ošúchanej bejzbalovej čiapke s logom Mets, v obyčajnom bielom tričku a roztrhaných džínsoch. V podstate to bola putika obľúbená najmä u motorkárov smerujúcich do hôr. Nachádzala sa na rúzcestí proti ceste vedúcej k našej vile. Presne tam, odkiaľ som túžil vypadnúť, len čo som prekročil jej prah. Iba čo mi pripomínala zodpovednosť za rodinný podnik, ktorý mi nalinajkuje celý život.

Bol som nezávislý, no aj tak rozhodoval starý otec, a to ma neskutočne žralo.

Mo's predstavoval dokonalý úkryt a dnes som tu zamýšľal pokojne popíjať a pomaly sa zmierovať s myšlienkou, že nemám na výber a musím sa podriaadiť osudu. Len aby si to nevyžadovalo hektolitre tequily.

Práve som sa chystal doplniť si hladinku alkoholu, keď sa otvorili dvere a svieži závan pritiahol pozornosť celého osadenstva vrátane mňa.

No páni!

Vlasy čierne ako uhoľ. Pery červené ani maliny. Telo priam stvorené pre mužské ruky.

Ježiši. Doparoma.

Všetko sa odohralo ako v spomalenom zábere, a to som sa ešte ani poriadne neopil. Vkročila dnu, vlasy sa jej pohojdávali na pleciach. Akoby zaujala dokonalú pózu pre fotografa – hoci si to absolútne nevedomovala.

Bar stíchol. Nebolo muža, ktorý by neotvoril ústa. Akoby sme všetci čakali iba na to, kedy zdvihne hlavu. Strčila si niečo do kabelky a rozhliadla sa.

To nie je možné.

Jasné modré oči na mňa zapôsobili ako úder do brucha, po ňom nasledoval ďalší vychádzajúci z jej našpúlených pier a pohľadu, ktorým sa obzerala po bare ako po svojom kráľovstve. *Vkročila sem, akoby jej to tu patrilo.* S vystretými plecami, vypnutou hrudou a so zdvihnutou bradou prešla k baru. Zabodla doň pohľad a chlapov si nevšímala.

Žena na misii. Poriadne sexi.

Sebavedome sa posadila o dve stoličky ďalej odo mňa a hodila na bar dvadsaťdolarovku. „Tequila. Čistú. A hneď.“

Nemýlil som sa. Nejaký idiot jej zrejme poriadne zdvihol mandle. V živote ma nič nepritahovalo tak ako oheň tlejúci pod jej hladkou pokožkou. Vták sa mi v nohaviciach túžobne pomrivil. Nepatrím k mužom, ktorí by si dali ujsť takúto príležitosť.

Posunul som jej fľašu tequily po bare. „Nech sa páči.“

Uprela na mňa modré oči. Až mi zovrelo gule. „Nevyspím sa s tebou iba preto, lebo mi kúpiš drink.“

Parádny štýl. Usmial som sa. Vôbec po prvý raz, odkedy mi starý otec kázal pobrať sa domov.

„O to nejde.“ Otočil som sa na stoličke a natiahol k nej ruku, čisto zo zvyku. „Som...“

„Ušetri si to, fešáček. Nepotrebujem vedieť tvoje meno, aby som si dala pohárik. Aj tak sa už nikdy neuvidíme.“

Uchránila ma pred odhalením identity a to ma ešte väčšmi priťahovalo – a nútilo dokázať jej opak. To bol môj výnimočný talent.

„Prečo ma považuješ za fešáčka?“

Pozrela sa mi na zápästie. „Luxusné hodinky.“ Potom na topánky. „To nie sú motorkárske čižmy, turistické ani pracovné topánky. Nie si odtiaľto.“

Mýlila sa, ale istým spôsobom mala pravdu. Pochádzal som z Gable, ale nevyrastal som tu. Až do dvanásť-tich som mal súkromných učiteľov a potom ma rodičia poslali do internátnej školy. Rovnako aj brata, no sestru to obišlo. Ona internátnu školu nepotrebovala, lebo manželka si kľofne na univerzite. Našťastie, ako tretiačka na Yale sa väčšmi zaujímala o biznis než o plejbojov z vysokoškolských bratstiev.

V záujme zachovania anonymity som prikývol, potom som sklonil hlavu a zadíval sa na jej obnosené vysoké čižmy a krátku džínsovú sukňu.

„Tvoje čižmy teda prezrádzajú, že si odtiaľto?“

Namiesto odpovede sa nohou zaprela o spodnú priečku barovej stoličky a načiahla sa ponad bar za pohárom. Sukňa sa jej na zadku napla. Vedel som, že by som jej naň nemal zízať, no vopred prehratú bitku nemožno vyhrať.

Boha jeho, vôbec nič jej nechýba.

Posadila sa a naliala si tequilu až po okraj. „Narodila som sa tu aj vyrastala, no jediné, čo chcem, je vypadnúť odtiaľto. Mám tu toho plné zuby.“

Trénovane do seba prevrátila tequilu a tresla pohár na doškriabaný barový pult. Pohľadom som sa pristavil

na odtlačku jej pier na skle. Radšej by som tie červené pery videl úplne inde.

Zarazil som tok myšlienok, len čo mi vták netrpezlivo dobiedzal do zipsu na džínsoch. Nebudem predsa sedieť v motorkárskom bare s erekciou ako pubertiak.

Presunul som pohľad na jej tvár. Vždy keď som sa na ňu pozrel, všimol som si niečo iné. Tentoraz malú pehu nad čerešňovými perami.

Ježiškove husličky, tá ženská je úžasná.

Zdvihla obočie a ja som si uvedomil, že na ňu civiem dlhšie, než je slušné. Otriasol som sa spod jej kúzla a rozpomínal sa, o čom sme to, doriti, hovorili.

Och, áno. Chce vypadnúť z Gable. To sme dvaja. Mňa to chytilo už po pár dňoch.

„Kam máš namierené?“

„To je fuk. Aj tak ešte nemôžem. Uviazla som tu.“ Otvorila ústa, potom však iba pokrútila hlavou a zavrela ich.

Najradšej by som jej ponúkol, že so mnou môže ísť, kam len bude chcieť. No ovládol som sa.

„Nikde nemôžeš uviaznuť. Máš na výber.“

Znova na mňa uprela modré oči a prisahám, že v tej chvíli niekto vysal z miestnosti všetok vzduch. Nikdy v živote som necítil takúto chémiu.

„Možno ty máš. No dnes večer vyleteli všetky moje plány hore komínom. Má to však to aj výhodu. Zbavila som sa osemdesiatkilového balvana.“

Predsa len som sa nemýlil. Vytočil ju nejaký kretén.
Jedna nula pre mňa.

Siahla za fľašou tequily a znova si naliala. Priložila si pohár k perám a vypila ju, no tentoraz zo mňa nespusti-

la zrak. Na desať sekúnd, počas ktorých si k nej z druhej strany prisadol nejaký chumaj, som stratil schopnosť formulovať súvislé vety.

„Tak si sa konečne dozvedela, že ten imbecil pretiahne každú ženskú, čo mu skríži cestu? Vysral sa na nás vždy, keď mohol. Nečudo, že sa vykašlal aj na teba, keď sa mu každá baba v L. A. snaží dostať do nohavíc.“

Obzrela sa na toho chumaja, plecيا jej viditeľne stuhli. „Choď do riti, Dave.“

„Radšej do tvojej, zlato. Čakám na to už roky.“

„Snívaj ďalej.“

Títo dvaja sa očividne poznali. Nemal by som sa medzi nich miešať. No keď ju schmatol za lakeť, zoskočil som zo stoličky.

„Nekázala ti, aby si sa jej dotýkal. Daj tie paprče preč.“

Dave presunul pozornosť na mňa. Modroočka medzitým zoskočila zo stoličky a oboma dlaňami ho udrela do hrude.

„Už sa ma nikdy nedotkni, ty svi...“ rozkričala sa, no vzápätí stíchla, lebo Dave do nej strčil a ona sa potkla o stoličku.

Dopekla, to teda nie.

„Ty hajzel, opováž sa ešte niekedy vziahnúť tie poraté paprče na ženu.“ Podal som jej ruku a pomohol jej vstať. Zastal som medzi ňou a Davom.

„Ostaň za mnou.“ V očiach sa jej zablysko. Pozrela sa na mňa a otvorila ústa, ale jej námietky som zarazil už v zárodku. „Je to bezpečnejšie.“

Zarinčalo sklo. Otočil som sa. Dave sa vyzbrojil rozbitou pivovou fľašou.

Vyrastal som síce v zámožnej rodine a nič mi nechýbalo, to ma však v internátnej škole neuchránilo pred nutnosťou brániť sa, ak som si chcel udržať rešpekt.

Ešte v puberte som sa naučil prijímať údery aj ich rozdávať.

Dave sa na mňa zahnal rozbitou fľašou, no ja som ho zablokoval predlaktím a pästou ho udrel do oblasti pečene.

Fľaša s rachotom dopadla na zem a Dave klesol na kolena, akoby bol z rôsolu. Zvyšok osadenstva spozornel, v okamihu zaškrípali stoličky. Motorkári povstávali.

Čo ešte som sa naučil? Že niekedy je lepšie sa stiahnuť.

Otočil som sa k žene. „Vypadnime odtiaľto.“

Ochotne prikývla, až jej poskakovala hlava, a pohľadom veľkých modrých očí mi zablúdila za plece. Popritom ma chytila za ruku. „Poďme.“

Zovrel som jej prsty a zamierili sme k zadnému východu. Strčil som do dverí a vyviedol ju do chladnej jarnej noci.

„Nemám auto,“ ozvala sa.

„Ja hej.“ Vybral som kľúče od jedného z našich vozidiel.

Dvere prudko narazili do steny z čiernych tvárnic. Nieкто za nami utekal. Otočil som sa, telom som stále chránil ženu, ale už som si nestihol chrániť tvár pred letiacou pästou.

Šuchla sa mi o líčnu kosť, a tak som jej pustil ruku, aby som pravým hákom zasiahol toho kreténa rovno do líca. Zapotácal sa. Vo mne to vrelo.

„Toto by som rozhodne nemala povedať.“ Cez adrenalín hučiaci v ušiach mi prenikol jej zastretý hlas. „Ale bolo to sexi.“

Chlapík sa na mňa znova vrhol, a tak som zvolil pre zmenu horný hák. Muž skríkol od bolesti a klesol na kolená.

Prikročil som k nemu, no zastavila ma jej ruka. Pohľadom ma prosila.

„Podďme. Nestojí za to. Nikto z nich.“

Odísť od neho bolo najľahšie rozhodnutie, aké som kedy urobil. O dve minúty sme už sedeli v mojom aute a odštartovali z parkoviska so spráškou štrku vyletujúceho spod kolies.

„Mrzí ma to. Je to moja chyba.“

Pozrel som sa na ňu, no jej tvár skrýval tieň. Cestu nelemovali pouličné lampy, osvetľovali ju iba reflektory môjho auta.

„Nedovolila si mu, aby sa ťa dotkol, takže podľa mňa to bola Davova chyba, nech je to ktokoľvek. Nepovieš mi, o čo išlo?“

„Nie. Nechcem na to myslieť. Nie dnes večer. Vlastne nikdy. Doriti, chcem na všetko zabudnúť.“

„Kam ťa odveziem?“ spýtal som sa dosť neochotne. Najradšej by som ju neodviezol nikam, zvlášť nie k jej frajerovi, ak sa od neho ešte neodťahovala.

„Doteraz sa ma nikto nezastal. Nikdy.“

„To nič nebolo.“

Otočila sa ku mne. „Možno pre teba, ale pre mňa áno. Pre mňa to znamená všetko.“

Začul som kliknutie a stiahnutie bezpečnostného pásu. Pozrel som sa na ňu. „Čo robíš?“

Posunula sa do stredu. „Chcem ti poďakovať.“ Pristla mi pery na líce.

Ak ju dnes večer niekam zaveziem a odídem, určite ju už nikdy neuvidím. V žalúdku sa mi usídlil zvláštny pocit.

Poznal som jediné miesto, kam by som s ňou rád šiel – k sebe. No nie do našej vily. Doriti, tam rozhodne nie. Tá barabizňa vysaje z človeka život, len čo prekročí jej prah.

Všimol som si pred nami odbočku a stočil auto ku krajnici. Zažal som interiérové svetlo. Žena prudko dýchala a hypnotizovala ma modrými očami.

Krv, ktorá vo mne bublala už od barovej potýčky, sa mi zahriala o ďalších sto stupňov. Tvárila sa žiadostivo. Chcela ma. Mal som dostatok skúseností na to, aby som to vedel rozoznať.

Takže chce zabudnúť? Poznám dokonalý spôsob, ako jej vyhovieť.

Otočil som sa k nej. „Chceš mi poďakovať? Tak ma pobožkaj.“

Vypleštila oči, zreničky sa jej rozšírili, a ostro sa nadýchla. Na chvíľu som zaváhal. Nezašiel som príďaleko? Nejdem na ňu príliš zhurta? No namiesto toho, aby sa odtiahla, urobila presný opak. Prisunula sa ku mne.

„Toto nerobievam bežne. Asi to vyznie lacno, ale...“

„Vyznie to dokonale.“ Sotva som vnímal, ako som odrazu zachrípol. Schmatol som ju za boky a pritiahol si ju do lona.

Prisala sa mi na pery skôr nadšene ako kúsene, a práve preto ma ešte väčšmi rozpálila. Vnoril som jej

ruku do vlasov, druhou som ju chytil za bok a prevzal iniciatívu. Naklonil som jej hlavu, aby som jej prenikol hlbšie do úst. Aby som si vzal viac. A ochutnal viac.

Stelesňovala oheň, horúčavu a korenie. Zaváňalo to problémom. No aj tak som chcel všetko.

Sňala mi šiltovku a chytila ma za šiju. Už roky som nezažil takéto nenásytné bozky.

„Chcem ťa,“ vydýchla.

Nedobrovoľne som sa odtiahol. Ani som nepoznal jej meno. Nemohol som ju však pretiahnuť v aute.

Ostro sa na mňa pozrela. „Teraz sa neošívaj, fešáček.“

„Nie tu. Poznám lepšie miesto.“

Neochotne som ju preložil na sedadlo, ale nedovolil som jej odtiahnuť sa. Objal som ju a sklonil sa k nej, aby som znovu ochutnal jej pery.

Doriti, bola ako droga.

Musel som ju mať.

„Viem, kam pôjdeme.“

Cesta do chaty netrvala dlho. Tá žena ma neskutočne rozptyľovala.

Mali sme z pekla šťastie, že sa mi podarilo udržať auto na ceste a neskončili sme v priekope.

Mlčky ma držala za stehno, div že mi doň horúcimi prstami nevypálila dieru.

Keď som zastal pred chatou, otočila sa ku mne s nerozhodným výrazom.

„Kým tam pôjdeme, musíš niečo vedieť a ja chcem niečo vedieť od teba.“